

MARTTI LUTHER

Kristittyjen voitonvirsi

Ihana on kristityille tämä saarna, miten Kristuksen voitto meitä synnin kuolettavasta odasta ja lain voimasta, joka tätä ottaa meihin painaa, vapauttaa, kunnes se meistä täydellisesti poistetaan. Sitä tarkoitavatkin Paavalin voitonvirren loppusanat: Kiitos olkoon Jumalalle, joka meille on voiton antanut!

Näin mekin veisatkaamme, viettäen alituista pääsiäisjuhlaa Jumalaa kiittämällä ja ylistämällä tästä voitosta, jota me tosin emme ole taistollamme saavuttaneet, sillä siksi se on ylen korkea ja suuri, vaan jonka on meille armostaan lahjaksi antanut Jumala sääliessään meidän kurjuuttamme, josta ei kukaan muu olisi voinut meitä auttaa, ja lähettäessään Poikansa tähän taisteluun. Hän on kukistanut nämä viholliset, synnin, kuoleman ja helvetin, hän on voiton saavuttanut ja antanut sen meille, jotta saatamme sanoa sen olevan meidän voittomme aivan

yhtä hyvin kuin, jos olisimme itse sen saavuttaneet. Meidän on se vain todella vastaanotettava; emme saa tehdä Jumalaa valehtelijaksi, kuten tekevät ne, jotka luulevat itse kykenevänsä synnin ja kuoleman voittamaan. Älkäämme myös olko kiittämättömät kuten suruttomat petolliset kristityt, vaan säilyttäkäämme tämä voitto lujalla uskolla sydämessämme, vahvistakaamme sillä itseämme ja teroittakaamme aina tällaista kiitossaarna, veisaten Kristuksen voitosta, ja erotkaamme sitten elämästä tässä iloissessa uskossa, niin saamme myös nähdä sen voiton omassa ruumiissammekin. Siihen Jumala auttakoon meitä saman rakkaan Poikansa tähden, jolle olkoon kunia ja ylistys iankaikkisesti! Amen.

Kuolleitten ylösnouseminen. Apostoli Paavalin 1 Korinttolaiskirjeen 15 luvun selitys, s. 281–282. Suom. N.E. Wainio. SLEY. Helsinki 1908. Otsikointi: MB.

N:o 2 - 3 2018

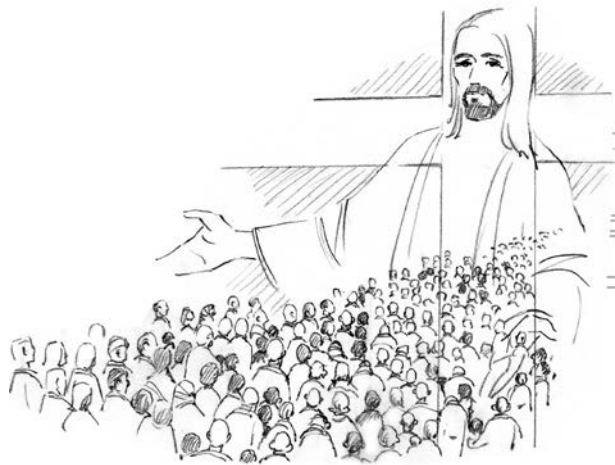
Missä mieli?

Onko sinulla vakioaiheita, jotka pyörivät mielessäsi? Rakastuneen mieli on rakastetussa, vihaisen mieli siinä, miten häntä vastaan on rikottu, stressaantuneen mielessä ovat asiat, jotka aiheuttavat epävarmuutta ja ahdistusta.

Mielemme kannalta sillä, mille altistamme itsemme, on paljon väliä. On paikallaan pohtia sitä, mitä katsoo televisiosta, millaisilla internet-sivuilla vierailee, millaisia kirjoja tai lehtiä lukee ja millaisten ihmisten kanssa viettää aikaa. On myös olennaista hahmottaa sitä, millaisia kertomuksia itselleen kertoo: luonko mielessäni kertomuksia, jotka eivät välttämättä pidä paikkaansa, esimerkiksi onko mieleni maassa siksi, että toistuvasti sanon itselleni, että olen muille vain taakaksi enkä onnistu missään?

Kristityille yksi keskeinen kysymys on se, kuinka mielemme voisi olla täynnä iloa. Raamattu nimittäin sanoo: ”Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin sanon: iloitkaa!” (Fil. 4:4) Käsky iloita on kuitenkin kummallisen kuuloinen. Ilo on tunne, jota ei oikein saa puserrettua itsestään irti. Paavalin sanat alkavat helposti syyllistää. Murheellisen olo käy entistä synkemmäksi, koska tässä on taas mahdottomalta vaikuttava asia, joka pitäisi tehdä.

Jotta voisimme aina iloita, mielessämme tulee olla aivan tietty kertomus. Tämä kertomus ei ole meidän keksimämme. Se ei ole kenenkään ihmisen tuotos. Se ei ole vinoutunut eikä väärä. Tämä kertomus perustuu historiallisiin tosiasioihin. Se on kertomus Jumalan Pojasta, joka tuli ihmiseksi pelastamaan meidät. Tässä kertomuksessa pääosassa emme ole me, meidän kykymme tai kykenemättömyytemme, vaan Jumala, kuoleman voittonut Jumala.

Paavali kirjoittaa: ”Jos siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. Olkoon mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älköön siihen, mikä on maan päällä.” (Kol. 3:1,2) Kun olemme allapäin siitä, millaisia olemme, kun olemme elämän vaikeuksien kuormittamia ja maailma ahdistaa, meidän tulee kohottaa katseemme ja muistaa, että meidän veljemme on hallitsemassa Jumalan oikealla puolella. Hän, joka rakkaudessaan antoi itsensä edestämme, pitää koko maailmaa käsissään. Hän vaikuttaa kaiken iankaikkiseksi parhaaksemme. Kun huomiomme on tässä, ilo täyttää sydämemme. Se valloittaa elämämme.

Usein täytämme elämämme kaikella turhalla. Haemme iloa, rauhaa ja lohdutusta sieltä, mikä vie vain kauemmas Jumalan luota. Sielumme voi saada rauhan vain siellä, missä Kristus on, mutta me etsimme paratiisia maan päältä.

Pääsiäisajan tarkoitus on pysäyttää meidät. Se muistuttaa siitä, mikä on kaikkein tärkeintä. Pääsiäinen muistuttaa, että elämämme on Korkeimman käsissä. Joka vuosi pääsiäinen kehottaa meitä ylentämään sydämemme taivaisiin. Kun nostamme katseemme katoavaisista katoamattomiin, mielessämme on oikea asia. Meillä voi olla luottamus siihen, että tapahtui tässä ajassa, miten tapahtui, pääsemme varmasti iankaikkiseen elämään, koska meillä on kuoleman voittanut Vapahtaja. Älä ole sokea kaikelle sille hyvälle, millä Jumala on sinua ympäröinyt, mutta muista, että sydämemme paikka on Kristuksen luona. Siitä todistaa sinulla tämä pääsiäisaika. Siitä todistaa Herrasi ylösnousemus.

Mika Bergman

Ilman pääsiäistä ei ole kristinuskoa

”Mutta jos Kristus ei ole noussut ylös, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne.” (1. Kor. 15:14) Paavali sanoo tässä asian hyvin suoraan. Jos Kristus ei ole noussut kuolleista, kristinuskon turha. On olemassa ihmisiä, jotka eivät usko kristinuskon uskonkohtien historiallisuuteen, mutta kuitenkin sanovat, että kristinuskon arvokas asia, vaikka sen keskeiset uskonkohdat eivät olisikaan historiallisesti tosia. Tällainen ajattelu olisi ollut Paavalille mahdotonta, ja niin se on kaikille uskoville.

Kristinuskon perustuu juuri siihen, että Jumalan sanassa eli Raamatussa meille kerrotut pelastushistorian tapahtumat ovat tosiasioita. Kristinuskon perustuu siihen, että on oikeasti olemassa Jumala. Että Jumalan Poika tuli oikeasti ihmiseksi ja syntyi neitsyt Mariasta. Että Jeesus, tosi Jumala ja tosi ihminen, todellisuudessa ristiinnaulittiin Pontius Pilatuksen aikana. Ja että Jeesus todella, historiallisesti ja konkreettisesti, nousi kolmantena päivänä ruumiillisesti kuolleista.

Miksi on siis niin luovuttamattomaa, että Jeesus todella nousi kuolleista? Paavali kirjoittaa: ”Mutta jos Kristusta ei ole herätetty, teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne.” (1. Kor. 15:17) Jos Kristus ei todella olisi noussut kuol-

leista kolmantena päivänä, se kertoisi siitä, että syntejä ei olisi sovitettu ja että Kristuksen ristinkuolema ei olisi kelvannut Jumalalle sovitusuhriksi maailman synneistä.

Paavali kirjoittaa: ”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tätä elämää koskien, olemme kaikkia muita ihmisiä kurjemmat.” (1. Kor. 15:20) Jos Kristus ei ole noussut kuolleista, on kristillinen toivo täysin tyhjä toivo. Ja kuinka sääliä onkaan, jos ihmisen toivo on jossain, joka ei ole todellisuutta.

”Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, ensi hedelmänä kuoloon nukkuneista.” (1. Kor. 15:20) Kristus on kuitenkin todellisuudessa noussut kuolleista, ja siksi me voimme olla varmoja siitä, että koko maailman syntivelka on maksettu. Siksi sinäkin voit luottaa siihen, että kaikki sinun syntisi on anteeksi annettu ja rangaituksesi on kärsitty. Siksi sinulla voi olla varma toivo siitä, että Kristuksessa sinulla on iankaikkinen elämä. Uskon kautta häneen yhdistyneenä saat nousta ylösnousemuksen päivänä elämän ylösnousemukseen. Saat omaksesi kirkastetun ruumiin ja saat elää iankaikkisesti taivaan kirkkautessa. Tämä on varma ja luotettava kristillinen toivo, jonka perustus on Kristuksen todellinen, ruumiillinen ylösnousemus.

Dani Puolimatka

Uskomme perustuu Kristuksen todelliseen ylösnousemukseen

Päivät Jeesuksen kuoleman jälkeen olivat hyvin ratkaisevia tulevien tapahtumien kannalta. Opetuslapset olivat paenneet ja jälleen kokoontuneet yhteen. He olivat piilossa lukittujen ovien takana juutalaisten pelosta. Kaikki näytti olevan lopussa. Muutaman vuoden jännittävä jakso elämässä tuntui olevan takana. Mieltä kaiheresi kysymys, miten voidaan jatkaa elämää vihamielisen kansan keskuudessa.

Tällaisissa vaiheissa Jeesus ilmestyi ylösnousseena opetuslapsilleen. Hän sanoi heille: ”Rauha teille.” Tämä Jeesuksen ilmestyminen merkitsi käännettä. Opetuslapset alkoivat käsittää Jeesuksen muutakin opetusta. He ottivat vastaan lähetyskäsken ja odottivat helluntaita. Heidän elämänsä ei kulunut pelon varjostamana, vaan he todistivat rohkeasti ylösnousseesta Vapahtajasta.

Välistä esitetään väite, että opetuslapset olisivat vain kokeneet, toisin sanoen kuvitelleet, Jeesuksen ilmestymisen, ja näin Vapahtajan ylösnousemus olisi vain tarua. Näin ei kuitenkaan ole. Muutamat naiset ja osa opetuslapsista oli nähnyt haudan tyhjänä. Ympäröivän yhteiskunnan asenne oli sellainen, että todiste Jeesuksen ruumiin varastamisesta olisi varmasti tuotu esiin, jos sellainen olisi olemassa. Mitään perustetta ei ole väittää, että Jeesus ei olisi noussut kuolleista.

Apostolinen julistus Jeesuksen ylösnousemuksesta perustuu vielä syvempiin todisteisiin kuin kuhina kansan keskuudessa voi koskaan ulottua. Apostoli Pietari viittasi Vanhan testamentin todistukseen: ”Hän (Daavid) edeltä nähden puhui Kristuksen ylösnousemuksesta, sanoen, ettei hänen sieluaan jätetä kuolemaan eikä hänen ruumiinsa näe katoavaisuutta.” (Apt. 2:31) Jumalan sana ennalta osoitti Kristuksen ylösnousemuksen, ja apostolit olivat tämän todistajat. Näin Kristuksen ylösnousemus on paitsi tosiasia, myös välttämätön tosiasia Kirjoitusten täyttymiseksi.

Tähän Kristuksen todelliseen ylösnousemukseen perustuu myös meidän uskomme. Hän on noussut kuolleista esikoisena, ja siksi jokainen häneen uskova myös nousee ruumiillisesti iankaikkiseen elämään.

Vanhan testamentin todistus Kristuksen ylösnousemuksesta

Jeesuksen ajan juutalaisten keskuudessa ei ollut yleistä ajatella, että Messias nousisi kuolleista ennen aikojen loppua. Vanhan testamentin perusteella kyllä esimerkiksi fariseukset tunnustivat, että olisi odotettavissa yleinen, kaikki koskeva ylösnousemus, mutta tästä erilliseen Messiaan ylösnousemukseen he eivät uskoneet. Yleiselle ylösnousemukselle oli Vanhan testamentin valossa hyvät perusteet, koska esimerkiksi Danielin kirja opettaa kirkkaasti yleistä ylösnousemusta: ”Monet maan tomussa nukkuvista heräävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhuun.” (Dan. 12:2)

Kun yleinen ylösnousemus on luvattu Vanhassa testamentissa ja jotkut juutalaiset tämän perusteella uskoivat siihen, herää kysymys, eikö Vanha testamentti tunne Messiaan ylösnousemuksen ajatusta erillään yleisestä ylösnousemuksesta, kun juutalaiset eivät olleet tästä ajatuksesta ollenkaan tietoisia. Hyvän lähtökohdan asian tutkimiselle tarjoaa siihen syventyminen, viittaako Uusi testamentti Vanhan testamentin kirjoituksiin julistaessaan Kristuksen ylösnousemusta kuolleista.

Kristuksen ylösnousemuksen perusteleminen Vanhalla testamentilla on kaikkein helpoiten nähtävissä Pietarin helluntaisaarnassa, jossa hän sanoo: ”Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, koska ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut pitää hänet. Sillä Daavid sanoo hänestä: ’Näen alati Herran edessäni, sillä hän on oikealla puolellani, etten horjahdaisi. Sen tähden sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, ja myös ruumiini on lepäävä toivossa, sillä sinä et hylkää sieluani kuolemaan etkä salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta. Sinä teet minulle tietäväiksi elämän tiet, sinä täytät minut ilolla kasvojesi edessä.’” (Apt. 2:24–28) Pietari näkee psalmin 16 sanoissa profetian Kristuksen ylösnousemuksesta. Se, että Jumala oli luvannut, ettei hylkäisi Messiaan sielua kuolemaan eikä antaisi tämän nähdä katoavaisuutta, puhuu tämän ylösnousemuksen puolesta.

Samassa puheessa on toinenkin kohta, jossa ei ole suoraa lainausta Vanhasta testamentista, mutta kuitenkin kaikuja siitä Kristuksen ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen perusteena. Kun Pietari sanoo, että ”Tämän Jeesuksen Jumala on nostanut kuolleista, minkä to-

distajia me kaikki olemme.” (Apt. 2:32), hänen puheensa muistuttaa sanankäytöltään 2 Sam. 7:12:a ja 1 Kun. 2:12:a Vanhan testamentin kreikannoksessa, Septuagintassa. Noissa kohdissa Jumala lupaa nostavansa Daavidille pojan, jonka valtaistuin vahvistettaisiin iankaikkisesti. Tämä hienovarainen viittaus Vanhaan testamenttiin osoittaa, että ylösnousemuksessa Kristuksesta on tullut todellisen Israelin kuningas. Ei ole sattumaa, että heti perään Pietari lainaa psalmeja 110, joka puhuu Kristuksen hallitsemisesta Isän oikealla puolella.

Herra itse näkee Vanhassa testamentissa viittauksen ylösnousemukseensa profeetta Joonassa, siinä, kuinka tämä vietti suuren kalan vatsassa kolme päivää ja kolme yötä. (Joon 1:17) Jeesushan sanoi: ”Tämä paha ja avion rikkoiva sukupolvi etsii merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonan merkki. Sillä niin kuin Joon oli merieläimen vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin myös Ihmisen Poika on oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä.” (Matt. 12:39,40) Se, mitä Joonalle kävi, ei ole varsinainen profetia, mutta se oli esikuva Herran ylösnousemuksesta.

Mainittakoon vielä yksi esimerkki, jossa ylösnousemus on esillä. Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”Mutta HERRA näki hyväksi runnella häntä, lyödä häntä sairaudella. Jos sinä panet hänen sielunsa syntiuhriksi, hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja HERRAn tahto toteutuu hänen kauttaan. Sielunsa

vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet säilyttämällä päälleen heidän pahat tekonsa. Sen tähden jaan hänelle suuren määrän saalista, ja hän jakaa saaliin väkevien kanssa. Sillä hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan, ja hänet luettiin rikollisten joukkoon, hän kantoi monien synnit, ja hän rukoi rikollisten puolesta.” (Jes. 53:10–12) Jesaja tuo selvästi ilmi sen, että Messias kuolisi, mutta toisaalta voimme nähdä viittauksen ylösnousemukseen sanoissa: ”Jos sinä panet hänen sielunsa syntiuhriksi, hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kauan”

Vanhasta testamentista löytyy varmasti paljon muitakin, mikä todistaa Kristuksen ylösnousemuksesta. Tämän lyhyen katsauksen tarkoituksena on vain osoittaa, että uskolla Kristuksen ylösnousemukseen ennen yleistä ylösnousemusta on perustansa Vanhassa testamentissa.

Mika Bergman

Yleinen vanhurskauttaminen ja pääsiäisaamu

Meille kerrotaan Raamatussa, että Jeesus ”on alttiiksi annettu meidän [lain] rikkomisiemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.” (Room. 4:25) Kristus sovitti ristillä koko maailman synnin. Hän otti kantaakseen kaikkien rangaistuksen, ja kärsi sen kaikkien puolesta.

Kun Isä puolestaan herätti Kristuksen kuolleista, hän tällä teollaan julisti Kristuksen vanhurskaaksi. Kristuksen ylösnousemus osoittaa sen, että hän ei kärsinyt omien syntiensä tähden. Itsessään Kristus on vanhurskas, ja siksi kuolema ei voinut häntä pidättää, vaan hän nousi kuolleista. Kristuksen ylösnousemus osoittaa siis sen, että itsessään hän on viaton ja että hän kärsi muiden puolesta ja sijassa.

K Kristus nousi kuolleista ”meidän vanhurskauttamisemme tähden”. Kristuksen ylösnousemus osoittaa sen, että kaikkien syntien rangaistus on kärsitty, kaikki synnit on sovitettu ja koko maailma on julistettu vanhurskaaksi Jumalan edessä. Tämä on juuri yleinen vanhurskauttaminen. Kaikki synnit on jo sovitettu ja anteeksiannettu. Tämä on jo olemassa oleva tosiasia.

Usko ei saa aikaan tätä syntien anteeksiantamista. Usko on ainoastaan väline, joka turvautuu tähän jo olemassa olevaan tosiasiaan: koko maailman vanhurskauttamiseen. Koko maailma on julistettu vanhurskaaksi, ja usko tarttuu tähän ja omistaa sen omalle kohdalleen.

Niin saat sinäkin uskoa, että kaikki sinun syntisi on anteeksiannettu. Tämä on pääsiäisaamun sanoma sinulle: sinun syntivelkasi on maksettu, rangaistuksesi on kärsitty, syntisi on sovitettu, sinut on julistettu vanhurskaaksi Jumalan edessä. Jumala ei ole sinulle vihainen, vaan sinulla on rauha Jumalan kanssa. Taivaan portit ovat auki, Kristus on avannut ne sinulle. Kristuksen vanhurskaaksi julistaminen pääsiäisaamuna on sinun vanhurskaaksi julistamisesi. Kristuksen ylösnousemus on sinun ylösnousemuksesi. Tähän saat uskoa nyt ja aina.

Dani Puolimatka

Mitä tarkoittaa se, että Jeesus asetettiin Herraksi ja Kristukseksi?

”Varmasti tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte.” (Apt. 2:36) Mitä tämä raamatunkohta tarkoittaa? Jumaluutensa puolesta Jumalan Poika on tietysti aina ollut Herra. Kun Jumalan Poika tuli ihmiseksi, hän oli myös välittömästi ihmisyytensä puolesta osallinen kaikesta siitä jumalallisesta vallasta, joka Jumalan Pojalla Jumalana on aina ollut.

Mutta Kristus oli maan päällä ollessaan alennuksen tilassa. Tämä tarkoittaa sitä, että Jeesus ei aina käyttänyt ihmisyytensä puolesta sitä jumalallista valtaa, josta hänen ihmisyytensä oli jo osallinen. Jeesus käytti ihmisyytensä puolesta tätä valtaa ainoastaan silloin, kun se oli tarpeen hänen lunastustyönsä täyttämiseksi. Niinpä Jeesus kyllä teki esimerkiksi ihmeitä, ja kirkastusvuorella muuttamat hänen opetuslapsistaan näkivät hänen jumalallisen kirkkautensa. Mutta suurimmaksi osaksi hän ei käyttänyt ihmisyytensä puolesta jumalallista valtaansa. Näin oli mahdollista, että Jeesus esimerkiksi väsyi, näki nälkää, ei tiennyt kaikkea, kärsi ja kuoli.

Mutta kun Jeesus nousi kuolleista, astui ylös taivaaseen ja istuutui Isän oikealle puolelle, silloin hän alkoi käyttää jumalallista valtaansa myös ihmisyytensä puolesta täysin ja rajoituksetta. Isän oikealla puolella istuminen tarkoittaa juuri sitä, että Kristus käyttää täyttä jumalallista hallintavaltaa. Ja se, että Kristus ihmisyytensä puolesta istuutui Jumalan oikealle puolelle, tarkoittaa juuri sitä, että Kristus myös ihmisyytensä puolesta käyttää nyt täyttä jumalallista hallintavaltaa. Juuri tätä tarkoittaa se, että Kristus on asetettu Herraksi ja Kristukseksi.

Tämä on meille myös lohdullinen asia. Sillä nyt jumalallista valtaa käyttää Jumala, jolla on ihmiskasvot. Veljellämme Kristuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Uskon kautta me olemme jäseniä hänen ruumiissaan ja osallisia hänen hallinnastaan. Tapahtuipa meille maan päällä mitä tahansa, me tiedämme, että kaikki valta on Kristuksella, ja hän vaikuttaa kaiken elämässämme meidän iankaikkiseksi parhaaksemme. Kuinka suunnattoman lohdullista tämä onkaan!

Dani Puolimatka

Psalmi 110 Uudessa testamentissa

Psalmia 110 lainataan monta kertaa Uudessa testamentissa. Tämän psalmin hepreankielistä tekstiä pidetään joissakin kohdissa varsin vaikeaselkoisena, kuten eri käännöksiä vertailemalla voi huomata. Psalmin merkitys on kuitenkin selvä. Siinä puhutaan Kristuksesta.

Psalmi osoittaa Jeesuksen jumaluuden ja herruuden. Jeesus itse lainasi fariseuksille ja kirjanopineille sen alkusanoja ”Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes panen vihollisesi jalkojesi astinlaudaksi.” (Matt. 22:41–46 ja rinn.) Hän osoitti niillä, että Messias on enemmän kuin pelkkä ihminen. Jos ”Daavidin poika” olisi pelkästään inhimillinen Daavidin jälkeläinen, ei hänen kunnioitettu esi-isänsä nimittäisi häntä herrakseen psalmissa.

Heprealaiskirjeessä psalmin sanoilla todistetaan, että Kristus on enkeleitä ylempi. ”Kenelle enkeleistä hän on koskaan sanonut: ’Istu oikealle puolelleni, kunnes panen vihollisesi jalkojesi astinlaudaksi?’” (Hepr. 1:13) Tällaisen kunnian voi saada vain Jumalan oma Poika.

Psalmi 110 kertoo myös Kristuksen paluusta tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Se, että Jumala lupaa asettaa Kristuksen viholliset hänen jalkojensa alle, tarkoittaa hänen tuomiolle tulemistaan. Kristus palaa ja kukistaa lopullisesti kaikki vihollisensa. Näin teksti selitetään Ensimmäisessä Korinttolaiskirjeessä ja Heprealaiskirjeessä. (1 Kor. 15:25, Hepr. 10:13)

Psalmissa tulee esiin myös Kristuksen ylipapillinen virka.

Jeesus ei ollut Aaronin jälkeläinen, kuten ylipapin tuli Mooseksen lain mukaan olla. Hän ei ollut edes leeviläinen, vaan Juudan sukua. Psalmissa 110 kuitenkin mainitaan toisenlainen pappeus: ”sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan”. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa kerrotaan Melkisedekistä. Hän oli Saalemin kuningas ja Jumalan, Korkeimman, pappi Aabrahamin aikana. (1 Moos. 14:18) Melkisedekin tavoin Kristus on pappi, vaikka ei kuulukaan Aaronin sukuun. Niin kuin Melkisedek, myös Kristus on samaan aikaan pappi ja kuningas.

Heprealaiskirjeessä kiinnitetään

huomiota siihen, että Vanhan liiton ylipappeja oli monta, sillä aina edellisen kuoltua tilalle nousi seuraava, vuosisatojen ajan. Kristus kuitenkin pysyy iankaikkisesti psalmin 110 sanojen mukaan: ”sinä olet pappi iankaikkisesti”. Hän on ikuisesti välittäjäme taivaassa Isän luona: ”hän aina elää rukoillakseen” meidän puolestamme. (Hepr. 7:25)

Ylipappien oli uhrattava uhrinsa toistuvasti. Heidän uhrinsa olivat vain esikuva eivätkä voineet poistaa syntejä. Kristuksen uhri sen sijaan oli kertakaikkinen. Hän otti

yhdellä ainoalla uhrilla maailman synnit pois. Isän oikealle puolelle astuneena hän on vienyt uhrivrensä iankaikkisesti taivaalliseen kaikkeinpyhimpään. Jeesuksen iankaikkinen pappuus Melkisedekin järjestyksen mukaan merkitsee sitä, että hän on aina Isän luona puolustajanamme ja syntiemme sovittajana.

Psalmi 110 opettaa, että meillä on taivaassa Kuningas ja Vapahtaja. Siinä on syytä iloon!

Vesa Hautala

”Kuinka päästä taivaaseen?”

– ei ehkäpä paras mahdollinen kysymys

Kristittyjen parissa on tapana puhua taivaaseen pääsemisestä. Joskus kristinuskon keskeisin kysymys muotoillaan sanoilla: ”Kuinka voin päästä taivaaseen?”.

Taivaaseen pääsemisestä puhumisessa ei sinällään ole vikaa. Sen voi ymmärtää kahdella tavalla oikein: ensiksi niin, että puhutaan uskovan sielun pääsemisestä kuolemassa Vapahtajan luo. Meillä on todisteena siitä, että näin käy, esimerkiksi Paavalin sanat: ”Ahtaalla olen näiden kahden välissä: halu minulla on päästä täältä pois ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi, mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempaa.” (Fil. 1:23,24) Ihmisen iankaikkinen kohtalo määräytyy kuolemassa. Siksi tulee olla varma siitä, että pääsee Vapahtajan luo, kun kuolee.

Toiseksi, taivaaseen liittyvällä puhumisella voidaan viitata kristittyjen lopulliseen päämäärään, uuteen taivaaseen ja uuteen maahan. Tällöin käsitteeseen ”taivas” sisällytetään kaikki, mikä koskee uskovia ruumiin ylösnousemuksesta eteenpäin.

Vaikka voidaan puhua taivaaseen pääsemisestä kristinuskon peruskysymyksenä, taivaspuhe voi olla ongelmallista, jos meiltä unohtuu se, että ruumiiton läsnäolo Vapahtajan luona kuoleman jälkeen ei ole meidän lopullinen päämäärämme. Ihminen on sekä ruumis että sielu. Ilman ruumista ihminen ei ole kokonainen. Siksi meidän toivommeakaan ei ole täysin täyttynyt ennen kuin saamme ruuminemme ja sieluinemme iloita Vapahtajan armosta uudessa taivaassa ja uudessa maassa.

Ehkäpä taivaaseen pääsemisestä kysymisen sijaan voisimme kysyä: uskonko, että olen saanut syntini anteeksi Kristuksen tähden? Pääsenkö Vapahtajani luo, kun kuolen? Saanko nousta kerran kirkastettuna haudasta ikuisen riemuun? Ja jokainen kristitty saa vastata Jumalan lupauksen perusteella: aivan varmasti.

Mika Bergman

Sama voima, joka herätti Kristuksen kuolleista, vaikuttaa meissä

”Kun Jumala luo uskon meissä, se on suuri teko. Aivan kuin hän olisi luomassa taivaan ja maan uudelleen.” Nämä ovat Lutherin sanoja, miehen, joka löysi evankeliumin voiman, eikä hävennyt sitä, ”Sillä en häpeä Kristuksen evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, jokaiselle uskovalle pelastukseksi” (Room. 1:16). Sanan kautta Jumala puhui ja loi kaiken tyhjästä. Jumalan sana on ”elävä ja voimallinen” (Hepr. 4:12). Sama Jumala, joka puhui ja teki maailman, on tosi Jumala, joka lähetti ainoan Poikansa maailmaan tullakseen yhdeksi meistä, ottaakseen miehuuden. Nikealaisen uskontunnustuksen sanoilla: Jeesus on ”Jumalan ainoa(an) Poika(an), joka ennen aikojen alkua on Isästä syntynyt, Jumala Jumalasta, Valkeus Valkeudesta, tosi Jumala tosi Jumalasta, syntynyt eikä luotu; joka on Isän kanssa yhtä olemusta ja jonka kautta kaikki ovat tehdyt; joka meidän ihmisten tähden ja meidän autuutemme tähden astui alas taivaista ja otti miehuuden Pyhän Hengen kautta...”

Koska Jeesus on sekä ihminen että Jumala, hänen ihmisyytensä tuli osalliseksi jumalallisista ominaisuuksista. Jeesus, lihaksi tehty Sana, tuli lunastamaan langenneen luomuksensa. Koska Jeesus oli myös ihminen, hän saattoi kokea kaikki koskaan tehdyt synnit ruumiissansa. Hän koki helvetin ian-

kaikkisen rangaistuksen kaikkien puolesta. Jumala, elämän käsikirjoittaja ja antaja, riippui taivaan ja maan välillä. Sitten hän sanoi: ”Se on täytetty”, ja kallisti päänsä ja antoi henkensä. (Joh. 19:30). Jumala oikeasti kuoli. Hän käytti kaiken voimansa maistaakseen kuolemaa puolestamme. Sitten kolmantena päivänä Jumala osoitti voimaansa herättäen Jeesuksen kuolleista.

Tämä Jumalan voima on suunnattoman hämmästyttävä! Ihminen ei voi valjastaa sitä. Sitä ei voida laittaa ydinreaktoriin, koska se on suurempi kuin koko luomakunta. Itse asiassa, kuka voi riittävästi alkaa kuvaamaan sitä. Nyt kerron teille jotakin, joka on vain niin mahtavaa, että se ylittää kaiken ihmisymmärryksen. Apostoli Paavali kirjoittaa kirjeessään Efeson seurakunnalle, että sama voima, jolla Jumala herätti Jeesuksen kuolleista, on sama voima, joka vaikuttaa seurakunnassa. Se luo uskoa niissä, jotka olivat henkisesti kuolleita. Se luo uskoa, joka vastaanottaa kaikki Jumalan lahjat; armon, pelastuksen, luomisen, suojelun, jne. Tämä usko syntyy ja säilyy saarnan kautta. Täten Jumalan sanan kuuleminen, lukeminen ja sisäistäminen pitäisi olla jokaisen kristityn intohimo.

Kristittyjen tulee lisäksi oppia ymmärtämään sama, mitä Paavali rukoili efesolaisten puolesta: ”Ja mikä hänen voimansa ylenpalti-

nen suuruus [on] meitä uskovia kohtaan sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan". Ihmisten käyttämässä kielessä voi tuskin löytää vahvempaa tapaa sanoa ihmisen täydellinen kykenemättömyys tehdä mitään kääntymyksensä ja pelastuksensa eteen. Pelkästään Jumalan voiman suuruus on tehnyt kääntymyksemme mahdolliseksi. Se, että uskomme Jeesukseen Kristukseen Vapahtajanamme, on tehnyt mahdolliseksi vain Jumalan kaikkivaltias voima, jolla Herra voitti luonnollisen ihmisen vastustuksen, teki meidät kuuliaisiksi evankeliumille ja nyt pitää meidät uskon tilassa.

Jumalan voiman äärettömälle suuruudelle on vain yksi riittävä mitta, nimittäin Kristuksen ylösnousemus, josta Paavali sanoo: "jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet istumaan oikealle puolelleen taivaissa". Kristus, korotettuna, on Jumalan vaikuttavan voiman välittäjä, se näkyy kääntymyksessämme. Usko on Jumalan voimallinen teko, kolmiyhteisen Jumalan ihme.

Raamatun mukaan ihmisen kääntymys ja pelastus on monergististä (Ef. 1:19: "ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus [on] meitä uskovia kohtaan sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan"). Luther selittää tämän vaikean käsitteen "monergismi" yksinkertaisella tavalla Vähässä katekismuksessa. Hän muistuttaa meitä Jumalan vaikutuksesta ja armosta myös uskon ja kääntymyk-

sen kysymyksissä, eli kolmannen uskonkappaleen alueella: "Minä uskon, etten minä oman järkeni voimasta voi Herraani Jeesukseen Kristukseen uskoa eli hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla, valaissut minua lahjoillaan, pyhittänyt ja varjellut minut oikeassa uskossa." Ajatus siitä, että me tekisimme oman osamme pelastuksen eteen, esimerkiksi uskonratkaisulla, oikeanlaisella käytöksellä, olemalla vähemmän syntisiä kuin muut, jne. estää pelastavan uskon syntymisen sydämissämme. Usko voi syntyä vain särjetyissä sydämissä, (Luther) ja uskon olemukseen kuuluu lepääminen yksin Kristuksen armossa (sola gratia). Luterilaiset tunnustuskirjat opettavat samaa: "aina milloin puhumme uskosta, tahdomme, että se ymmärretään kohteensa, nimittäin luvatus laupeuden yhteydessä." (Apol. IV:55-56. TK 1990, s. 98).

Raamattu opettaa selvästi, että kaikkivaltiaan Jumalan voima luo uskon. Voiko ihminen vastustaa Jumalan kaikkivaltiaista voimaa? Raamattu opettaa, että ihminen voi haitata Jumalan armonvälineiden työtä, vaikka Jumala käyttää niissä voimaansa. Lutherin aksiooma perustuu raamattuun: Kun Jumala vaikuttaa välikappaleiden kautta, häntä voidaan vastustaa; kun Jumala toimii ilman välikappaleita, hänen peittämättömässä majesteesissaan, häntä ei voida vastustaa.

Ihmisluonto on täynnä epäuskoa. Tämä ihmisluonnon heikkous on läsnä myös uskovissa ja saa jat-

kuvasti aikaan monia esteitä ja vaikeuksia heidän elämässään. ”Heikko, epäuskoinen, miten pelokas ja raukkamainen on ihmisen sydän, joka tunnistaa syntinsä! Miten kauheita ja pelottavia ovat lain uhkaukset! Miten kauheat ja pelottavat ovat saatanan juonet levottomalle omatunnolle!”, kirjoittaa Hedberg. ”Huolimatta tästä kaikesta ja näistä kauheista esteistä, me uskomme Jumalan suuriin ja armollisiin lupauksiin pelastuksen suhteen Kristuksessa Jeesuksessa, jotka on ilmoitettu hänen sanassaan! Me uskomme, että ne ovat tosia, ei vain yleisesti, mutta uskomme myös, että minä, jopa minä, köyhä ja tuomittu syntinen, olen todella, ilman omaa ansiotani, osallinen kaikkeen tähän armoon ja tähän koko uskomattomaan pelastukseen, jonka Jumala on valmistanut ja antanut minulle hänen ainoassa Pojassaan.”

Hyvästä syystä Paavali ylistää uskon suurta arvoa sanoen, että jopa silloin kun se on heikoimmillaan, se vaikuttaa hänen väkyytensä voimaa. Herra itse myös todistaa tästä: ”Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt” (Joh. 6:29).

”Siksi jos sielut, joita synty kiusaa ja vaivaa, ovat alkanet sisimmässään varovasti uskoa Jumalan armoon Kristuksessa, saavat arvostaa sitä suuresti itse kaikkivaltiaan Jumalan työnä. Älkööt he salliko oman tai muiden järkeilyn, tai saatanan juonikkuuden, pettää tai viekoitella heitä etsimään sellaista pelastuksen tietä, joka on järjelle parempi, korkeampi tai otollisem-

pi. He saavat pikemminkin tarttua Jumalan armon sanaan, luottaa jopa uskon pienellä kipinällä. Älkööt he missään tapauksessa päästäkö siitä irti, sillä pienestä kipinästä syttyy palo, joka peittää kaiken synnin ja arvottomuuden, ja valaisee pimeän sydämen todella uskomaan Kristuksen täyteen lunastukseen, Jumalan kalliiseen armoon ja iankaikkisen elämän perintöön.” (F. Hedberg).

Kiusauksen ja ahdistuksen aikana usko näyttää voimattomalta ja täysin mitättömältä. Muistaamme kuitenkin, että Jumala on varannut kaikkivaltiaan voimansa ja rajattoman armonsaa jopa vähäisimmälle uskolle. Sama voima, joka herätti Jeesuksen kuolleista, vaikuttaa kirkossa armonvälineiden kautta. Tuo voima tulee teidän ja minun luokseni meidän ylösnousseen Herramme kautta, joka rakastaa meitä ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä. (Ilm. 1:5). Tämä voima ei ole meidän viihdyttämistämme ja hämmästyttämistämme varten. Se on uskoamme varten. Jumala käyttää samaa voimaa, jolla hän herätti Jeesusta kuolleista, herättämään ihmiset uuteen elämään Kristuksessa. Hän pitää heidät vahvoina uskossa. Uskoen ja käyttäen evankeliumia he julistavat sitä kuolevalle maailmalle. Miten suuresti meidän pitäisi arvostaa sitä, että meillä on usko, ja kunnioittaa ja ylistää ylösnoussutta Herramme, Jeesusta, joka on uskomme perusta, ja kaiken ylistyksen ja palvonnan arvoinen.

Edward Brockwell

Ylösousemus: kuoleman yli ulottuvan toivon lähde

Apostoli Paavali kirjoitti: ”En tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei ole toivoa.” (1 Tess. 4:13).

Toivo on sana, joka viittaa tulevaan. Se liittyy läheisesti uskoon, niin että usko tarttuu syntien anteeksiantamukseen. Tämän perusteella uskolla on toivo iankaikkisesta elämästä. On vielä huomattava, että tämä on varma toivo. Maallisissa asioissa joskus saamme sen, mitä toivomme, joskus emme. Iankaikkinen elämä on kuitenkin jokaisen uskovan varma osa, sillä sen saaminen perustuu Kristuksen täytettyyn sovitustyöhön ja ylösousemukseen.

Apostolisena aikana odotettiin Jeesuksen paluuta aivan pian. Tämä oli perusteltua silloin, niin kuin kaikkina aikoina. Yksi perustava asia uskossa onkin Vapahtajan ja iankaikkisen elämän odottaminen.

Apostolisissa seurakunnissa syntyi kysymyksiä siitä, mitä niille uskoville tapahtuu, jotka ovat nukkuneet pois. Kuinka heidän asiansa ovat? Näemmekö heidät vielä? Tällaisia asioita seurakuntien jäsenet kyselivät, ja tällaiseen taustaan liittyy apostolin yllä oleva opetus ja sitä seuraavat jakeet.

Kun apostoli Paavali lohdutti uskovia ylösousemuksen toivolla, hän myös antoi tiedon tulevista tapahtumista. Yllä oleva Jumalan sanan kohta liittyy erityisesti uskossa poisnukkuneiden osaan. Jumala herättää heidät viimeisenä päivänä ja tuo esiin yhdessä Kristuksen kanssa. Siinä samassa elossa olevat uskovat temmataan Herraa vastaan.

Tämä Tessalonikalaiskirjeen kohta lohduttaa jokaista ajallisen kuoleman alaista iankaikkisen elämän varmalla toivolla. Erityinen näkökulma on lohdutus niille, jotka ovat joutuneet luopumaan rakkaasta läheisestään. Läheisen kuolema on suurimpia surun aiheita ajallisessa elämässä. Siitä seuraa ero, joka synnyttää suurta kaipausta ja ikävää. Elämän olosuhteet saattavat muuttua ratkaisevasti läheisen kuoltua. Tämä ero ja siihen liittyvä murhe ja kaipaus eivät kuitenkaan ole lopullisia. Iankaikkisessa elämässä saamme jälleen nähdä uskossa poisnukkuneet rakkaamme.

Kimmo Närhi

Kaikkien ruumiin ylösnousemus perustavana opinkohtana

Sekä Kristus että apostolit opetivat ruumiin ylösnousemusta varmana ja selvänä asiana. Tämä oli myös asia, jota vastaan väitettiin. Näin tekivät juutalaisista puolueista saddukeukset. Heille Jeesus sanoi: ”Mitä kuolleitten ylösnousemukseen tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut teille sanoen: ’Minä olen Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala’? Hän ei ole kuolleiden Jumala, vaan elävien.” (Matt. 22:31,32)

Näillä sanoillaan Jeesus osoitti perustavan asian. Kaikkialla Vanhassa testamentissa, missä Jumala lohduttaa ketä tahansa sillä, että hän on tämän Jumala, on käsillä myös lupaus ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Näin tämä asia ei suinkaan ole jokin vuosisatojen varrella kehittynyt ajatusrakennelma, vaan aivan perustava uskon ankuri alusta saakka.

Myös ensimmäinen lupaus Vapahtajasta 1 Moos. 3:15:ssä: ”Minä panen vihollisuuden sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen Siemenensä välille. Hän on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.” sisältää lupauksen sekä syntien anteeksiantamuksesta että iankaikkisesta elämästä. Luther

sanoi: ”Tämä lause sisältää lunastuksen laista, synnistä ja kuolemasta samalla kuin se ilmaisee varman toivon ylösnousemuksesta ja uudistuksesta toisessa elämässä tämän elämän jälkeen.” (St.L. 1, 240)

Raamattu opettaa myös epäuskoisten ylösnousemusta. Jeesus sanoi: ”Hetki tulee, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” (Joh. 5:28,29) Epäuskoisten ylösnousemus on osa Jumalan lain julistusta, todistusta siitä, että kukaan ei voi välttää tuomiota.

Kaikkia koskeva ruumiin ylösnousemus on kristityn varma toivo ja lohdutus tämän ajan vaivoissa. Raamatun opetus tuomion ylösnousemuksesta on vakava varoitus ja muistuttaa siitä, että laittomuus ja epäusko eivät ole vain tämän ajan asioita, vaan tuottavat iankaikkisen vahingon. Kaiken päämäärä on palvella evankeliumia niin, että jokainen uskossa turvaisi Kristukseen Vapahtajanaan ja tulisi siihen autuaitten ylösnousemukseen, johon Herramme on avannut tien.

Kimmo Närhi

Poissa mutta läsnä

Joihinkin helatorstain teksteihin liittyy tietty haikeus. ”Mutta nyt menen hänen luokseen, joka on minut lähettänyt, eikä kukaan teistä kysy minulta: 'Minne menet?' Mutta koska olen tämän teille puhunut, murhe täyttää sydämenne. Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen mene pois, Puolustaja ei tule teidän luoksenne, mutta jos menen, niin lähetän hänet teille.” (Joh. 16:5–7)

Opetuslapsilla oli murhe, kun Jeesus joutui vangituksi, kärsi ja kuoli. Hän oli heidän silmistään pois kolme päivää haudassa. Kun he näkivät hänet jälleen pääsiäissunnuntaina, he iloitsivat, vaikka heillä oli vielä epäilyksiäkin. Kuitenkaan Jeesuksen sanat eivät liity pelkästään hänen kärsimyksensä ja kuolemaansa. Puhuuhan Jeesus Isän luo menemisestä eli taivaaseenastumisestaan ja sitä seuranneesta Pyhän Hengen lähettämisestä. Jeesus ei enää ole opetuslastensa keskellä samalla tavalla kuin ennen. Kristuksen noustessa pilvessä taivaaseen opetuslapset jäivät tähyilemään taivaalle. (Apt. 1:9–10)

Kuitenkin, jos Jeesus ei olisi mennyt pois, ei Puolustaja, Pyhä Henki, olisi voinut tulla luoksemme. Pyhän Hengensä työn kautta sanassa ja sakramenteissa hän on yhtä todellisesti läsnä kuin kulkiessaan täällä maan päällä. Pyhä Henki tuo Jeesuksen meille, kun kuulemme sanaa. Evankeliumi tuo Jeesuksen sydämeen. Jeesus sanoi, että Pyhä Henki kirkastaa hänet. (Joh. 16:14) Henki kirkastaa Kristuksen näyttämällä hänet Jumalan Poikana ja maailman Vapahantajana. Pyhä Henki vakuuttaa, että se on totta. Hän synnyttää uskon sydämeen. Uskon kautta meillä on yhteys Jeesukseen. Kristus on läsnä. Hän on aina omiensa, uskoviensa, kanssa.

Silti joskus tuntuu, kuin hän olisi poissa ja kaukana. Kristityn elämässä voi olla aikoja, ettei Jeesuksen läsnäolo tunnu. Näitä tunteja sanoittaa vanha arkkivirsi, joka kuitenkin tuo samalla esiin myös Jumalan lupaukset:

*Ja vaikk'et vastausta saa
Kun huudat ensi kerran
Et virvoitusta tuttavaa
Kun makaat eessä Herran
Ja vaikk' on teräskova maa
Ja taivaan viha kauhistaa
Niin kuullaan siellä huutos.*

*Jos Herra näyttää viipyvän
Sua koetellessansa
Kuitenkin aina nääntyvän
Hän tukee armollansa.*

(VK38 429:4,5)

Jeesus antoi Henkensä sydämiimme rukoilemaan kanssamme ja rukoilemaan puolestamme. Paavali kirjoitti roomalaisille: *Samoin myös Henki auttaa heikkouksissamme. Sillä emme tiedä, mitä rukoilisimme, kuten pitää, mutta Henki itse rukoilee puolestamme sanomattomin huokauksin. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.* (Room. 8:26–27)

Pyhä Henki todistaa synkimpänäkin hetkenä henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia. (Room. 8:16) Pyhä Henki puhuu Jumalan sanassa ja muistuttaa meitä evankeliumin totuudesta silloinkin, kun olemme kaikkein heikoimmillamme. Vaikka tämä Hengen todistus tuntuisi vain pieneltä kuiskaukselta, se on silti totta ja Jumalan ääni. Se on Jumalan oma vakuutus, että Jeesus on läsnä.

Jeesus ei siis ole poissa, vaikka emme näe häntä tai joskus edes tunne hänen läsnäoloaan. Hän on läsnä auttajan ja Vapahtajana. Jumalan sanan lupaukset takaavat sen.

Vesa Hautala

Kristuksen ylösnousemus osoittaa, että ruumiillinen todellisuus on hyvä

Kautta historian on esiintynyt sellaista väärää ajattelua, että ruumiillinen todellisuus olisi jotain pahaa. Esimerkiksi kristinuskon alkuaikoina esiintyi ns. gnostilaisia liikkeitä, jotka ajattelivat juuri näin. Siksi he esimerkiksi kielsivät sen, että Jumalan Poika olisi tullut ihmiseksi. Heidän mielestään Jumala ei voinut tulla ihmiseksi, kun kerran he uskoivat, että ruumiillinen todellisuus on paha.

Luomiskertomus tietysti jo osoittaa tällaisen ajattelun Raamatun vastaiseksi. Koska Jumala on luonut ruumiillisen todellisuuden ja kutsui sitä erittäin hyväksi, on selvää, että ruumiillinen todellisuus itsessään on hyvä asia.

Myös Kristuksen ylösnousemus osoittaa, että ruumiillinen todellisuus on hyvä. Kristushan nousi ruumiillisesti kuolleista. Tämän osoittaa esimerkiksi seuraava kohta Raamatussa: ”Heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. Mutta hän sanoi heille: ’Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia sydämiinne? Katsokaa käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse [tässä] olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan.’ Tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa. Mutta kun he eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, hän sanoi heille: ’Onko teillä täällä jotakin syötävää?’ He antoivat hänelle palan paistettua kalaa. Hän otti sen ja söi heidän nähtensä.” (Luuk. 24:37–43)

Kristus osoitti opetuslapsilleen, että hän on noussut ruumiillisesti kuolleista. Kristuksella oli ja on kirkastettu ruumis. Tämä osoittaa tietysti sen, että ruumiillinen todellisuus on hyvä asia. Niin myös viimeisenä päivänä kaikki nousevat ruumiillisesti kuolleista. Sinä päivänä kaikki uskovat saavat myös omakseen kirkastetun ruumiin. Näin ruumiillinen todellisuus on läsnä taivaan kirkkaudessaakin. Saamme siis riemuita siitä, että kaikki synnin turmelus ja seuraukset, jotka nyt vielä vaikuttavat ruumiissamme (ja myös mielessämme) ja ruumiillisessa todellisuudessa, tulevat kerran häviämään. Silloin ruumiillinen todellisuus on jälleen täydellinen vailla synnin turmelusta, niin kuin se oli myös ennen syntiinlankeemusta.

Dani Puolimatka

Lohdutus Kristuksessa

3. loppiaisien jälkeinen sunnuntai 3vsk. 2. Kor. 1:3–11
Hämeenlinna 21.1.2018

Kiitetty olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikessa ahdistuksessa ovat. Sillä samoin kuin Kristuksen kärsimykset tulevat osaksemme runsaina, samoin on myös lohdutuksemme runsas Kristuksen kautta. Mutta jos olemme ahdistuksessa, se on teille lohdutukseksi ja pelastukseksi sekä vaikuttaa, että kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme, ja toivomme teistä on vahva. Jos taas saamme lohdutusta, tapahtuu sekin teille lohdutukseksi, koska tiedämme, että niin kuin olette osallisia kärsimyksistä, olette samoin osallisia myös lohdutuksesta. Sillä emme tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä ahdistuksesta, jossa olimme Aasiassa, kuinka hyvin suuret, yli voimiemme käyvät, rasituksemme olivat, niin että olimme jo epätoivoisia hengestämmekin, ja itse me jo luulimme olevamme kuolemaan tuomittuja, ettemme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää. Hän pelasti meidät niin suuresta

kuolemanvaarasta, ja yhä pelastaa, ja häneen olemme panneet toivomme, että hän vielä vastakin pelastaa, kun tekin autatte meitä esirukouksillanne, että monien joukosta meidän tähtemme lähtisi runsas kiitos siitä armolahjasta, joka on tullut osaksemme.

(2. Kor. 1:3–11)

Paavali joutui kokemaan elämänsä aikana paljon monenlaista ahdistusta ja kärsimystä. Tekstissämme Paavali viittaa Aasiassa kokemaansa ahdistukseen. Se oli niin suurta, että Paavali oli jo epätoivoinen hengestään, Paavali luuli kuolevansa. Muualta Raamatusta saamme tietää tarkemmin, minkälaisia ahdistuksia Paavalilla oli. Korinttolaiskirjeessä Paavali kirjoittaa, että Efesossa hänelle on avautunut ovi hedelmälliseen työhön, mutta tällä työllä on paljon vastustajia. Apostolien teoista luemme, kuinka Paavalin julistus Efesossa sai aikaan mellakan, niin että koko Efeson kaupunki oli kuuhuksissa Paavalin tähden.

Myöhemmin toisessa korinttolaiskirjeessä Paavali kuvaileekin laajemmin kokemiaan ahdistuksia hänen lähetysmatkoillaan: ”Juu-talaisilta olen viidesti saanut neljäkymmentä lyöntiä, yhtä vaille,

kolme kertaa olen saanut raippoja, kerran minua kivitettiin, kolme kertaa olen joutunut haaksirikkoon, vuorokauden olen meressä ajelehtinut, olen usein ollut matkoilla, vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa rosvojen keskellä, vaaroissa heimoni puolelta, vaaroissa pakanoiden puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä, vaaroissa valheveljien keskellä, ollut työssä ja vaivannäössä, paljon valvonut, kärsinyt nälkää ja janoa, paljon paastonnut, kärsinyt kylmää ja vaatteiden puutetta. Kaiken muun lisäksi [minulla on ollut] jokapäiväistä tunkeilua luonani, huolta kaikista seurakunnista.” (2. Kor. 11:24–28)

Paavalilta ei siis puuttunut ahdistuksia. Varmasti meilläkin on se kokemus, että joskus jokin tietty ahdistus toistuu useaan otteeseen, ja mietimme, miksi taas. Mitäköhän mahtoi Paavali ajatella, kun hän oli kolmannen kerran joutunut haaksirikkoon? Se ei kuitenkaan ehkä ole se ihan yleisin asia, mitä joutuu kokemaan, mutta Paavali koki sen kolmesti.

Niin, Paavalin elämä kertoo siitä, kuinka kaikki kristityt ovat osallisia ahdistuksesta ja kärsimyksestä. Sanoohan Paavali tekstissämme, että Kristuksen kärsimykset tulevat osaksemme runsaina. Paljon on meilläkin kärsimyksiä ja ahdistuksia elämässämme. Tänään puhummekin tekstimme mukaisesti siitä kärsimyksestä, joka meillä

kaikilla on, mutta myös siitä lohdutuksesta, josta kaikki Kristuksen omat ovat osallisia.

1. Kristus on lohdutuksemme ahdistuksissa

Me joudumme kestäämään elämässämme monenlaisia ahdistuksia, aivan niin kuin Paavali. Tuskin tosin kenenkään meidän elämämme on ollut yhtä värikäs kuin Paavalilla, mutta siitä olen varma, että ahdistuksia ja kärsimyksiä ei ole puuttunut kenenkään meidän elämästämme. Toki, jollakin on enemmän kärsimyksiä kuin toisella. Mutta kaikilla on kyllä kärsimyksiä ja ahdistuksia. Sellainen opetus, että kristityn ei enää täällä maan päällä tarvitsisi kärsiä mistään, on hyvin vaarallista väärää opetusta, joka antaa ihmisille väärän toivon ja usein saa heidät loukkaantumaan kristinuskoon. Näin tällainen opetus, että kristityn ei esimerkiksi tarvitsisi sairastaa tai kärsiä mistään muusta eksyttää monet, jotka laittavat toivonsa vain tämän maailman onneen ja menestykseen.

Jeesus sen sijaan sanoo omilleen, että ”maailmassa teillä on ahdistus”. Me emme pääse siitä mihinkään, että me joudumme kärsimään täällä maan päällä. Me joudumme kokemaan monenlaisia ahdistuksia, minkälaisia ne sitten kenellä ovatkaan. Jollain on enemmän ruumiillisia sairauksia, toinen kärsii ehkä enemmän henkisistä vaivoista, toiselle tulee enemmän ulkoisia ahdistuksia, talousvaike-

uksia, onnettomuuksia, vaikeuksia töissä, työttömyyttä, paljon on maailmassa erilaisia ahdistuksia ja vaikeuksia, eikä niitä voi kaikkia luetella. Kaikilla meistä on ikään kuin oma sekoituksemme näitä erilaisia ahdistuksia.

Ahdistukset ja kärsimykset eivät tietenkään ole mukavia kokea. Jotkut vastoinkäymiset saattamme kestää hyvin, mutta toiset saattavat meidät epätoivon partaalle. Näinhän kävi jopa apostoli Paavalille, hän sanoo tekstissämme, että ne ahdistukset joita hän koki Aasiassa, olivat sellaiset, jotka kävivät yli hänen voimiensa, sellaiset, jotka saattoivat hänet epätoivon hengestään. Niin, ei Paavalillakaan aina ollut vahva usko, joka kaikessa luotti Jumalan huolenpitoon. Vaikka apostolina hän oli opetuksessaan erehtymätön, niin kuitenkin elämässä hän ei ollut täydellinen, hänkin oli syntinen, hänelläkin oli omat heikot hetkensä, kun hänen kokemansa ahdistukset saattoivat hänet epätoivon.

Niin mekin saattamme jonain hetkenä kestää hyvin kokemiamme ahdistuksia, mutta toisena taas olemme suorastaan epätoivoisia hengestämme. Emme näe mitään ulospääsyä ahdistuksestamme, näemme edessämme vain toivottomalta näyttävän tilanteen, johon ei ole mitään ratkaisua. Ahdistukset käyvät yli voimiemme, ne ovat enemmän, kuin voimme kestää.

Miksi Jumala näin sallii meidän

kokea ahdistusta jopa enemmän, kuin voimme kestää? Enemmän, kuin voimme kantaa? Miksi joudumme sellaisiin ahdistuksiin, jotka saattavat meidät epätoivon? Juuri siksi. Sillä kun olemme epätoivon partaalla, silloin juuri voimme ymmärtää, kuinka kaikki on Jumalan kädessä. Kun olemme tilanteessa, jossa emme itse näe mitään poispääsyä, johon meillä ei ole ratkaisua, olemme silloin tilanteessa, jossa emme voi itse auttaa itseämme. Olemme tilanteessa, jossa meidän täytyy tunnustaa: en voi tehdä mitään, joka saattaisi minut pois tästä tilanteesta. Olen kykenemätön auttamaan itseäni. En voi luottaa itseeni.

Niinpä Paavali kirjoittaa tekstissämme, että Jumala saattaa meidät näin suureen ahdinkoon, ”ettemme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää. Hän pelasti meidät niin suuresta kuolemanvaarasta, ja yhä pelastaa, ja häneen olemme panneet toivomme, että hän vielä vastakin pelastaa.”

Kun olemme epätoivoisessa tilanteessa, ei meillä ole muuta mahdollisuutta, kuin luottaa Jumalaan. Meidän on pakko luottaa Jumalaan, koska mitään muutakaan apua ei ole näköpiirissä. Näin Jumala ahdistusten kautta kasvattaa meitä, hän opettaa meitä luottamaan aina yhä enemmän häneen ja hänen huolenpitoonsa. Me opimme aina enemmän luottamaan siihen, että kaikki on Jumalan kädessä, hän

tietää, mikä on meille parhaaksi, ja jos hän niin hyväksi näkee, hän pelastaa meidät siitä ahdistuksesta, johon olemme joutuneet, niin kuin Paavalillakin oli luottamus Jumalaan, että hän yhä pelastaa. Niin Paavali laittoi toivonsa Jumalaan.

Joskus Jumalan tarkoitus voi olla se, että me aivan särymme. Että tulemme sellaiseen pisteeseen, että emme voi jatkaa elämää entisellään. Joutuihan Paavalikin lopulta kärsimään marttyyrikuoleman. Sillä kerralla Jumala ei enää pelastanut Paavalia kuolemanvaarasta, sillä se oli se hetki, jolloin Jumala näki hyväksi ottaa Paavalin ajasta ikuisuuteen. Niin meillekin saattaa tulla ahdistus, josta Jumala ei ainakaan inhimillisestä näkökulmasta pelasta. Mutta silloinkin saamme luottaa siihen, mitä Paavali kirjoittaa: ”Mutta tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen päätöksensä mukaan ovat kutsutut.” (Room. 8:28)

Monta kertaa olen tämän koh-

dan ottanut esille tämän aiheen yhteydessä, mutta en väsy sitä esille ottamaan, päinvastoin, meidän tulisi opetella se ulkoa ja painaa se sydämiimme, niin että ahdistuksen koittaessa voisimme aina saada siitä lohdun. Sillä juuri siinä on lohdutus, että vaikka emme itse aina kärsimyksemme syytä ymmärrä, niin Jumala sen tietää ja hän vaikuttaa kaiken meidän iankaikiseksi parhaaksemme. Niin me voimme kaiken ahdistuksen keskellä toistaa tätä jaetta itsellemme: kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, kaikki, aivan kaikki, vaikuttaa yhdessä niiden parhaaksi. Näillä sanoilla Jumalan sana lohduttaa meitä uudestaan ja uudestaan.

Tai niin kuin apostoli Pietari kirjoittaa: ”heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen.” (1. Piet. 5:7) Me saamme lohdutusta sillä, että Jumala pitää meistä huolen. Mitä ikinä elämässämme tulee vastaan,

saamme aina kaikki rukouksessa tuoda Jumalan eteen, ja hänelle saamme jättää kaikki murheemme. Meidän ei enää tarvitse niitä murehtia, sillä Jumala pitää meistä huolen. Hän vaikuttaa kaiken parhaaksemme. Meillä ei tarvitse olla elämämme langat omissa käsissämme, sillä ne ovat Jumalan käsissä, ja hän liikuttaa niitä juuri niin, kuin on meidän parhaaksemme. Tämä lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme.

2. Kristus on lohdutuksemme syntihädässä

Niin, meillä on todella lohdutuksen Jumala, niin kuin Paavali tekstimme alussa kirjoittaa. Tai niin kuin edelleen tekstissämme sanotaan: ”Sillä samoin kuin Kristuksen kärsimykset tulevat osaksemme runsaina, samoin on myös lohdutuksemme runsas Kristuksen kautta.” Suuri on ahdistuksemme, mutta suuri on myös lohdutus Kristuksessa.

Ja nimenomaan Kristuksessa, sillä tähän mennessä kuvattujen ahdistusten lisäksi meillä on vielä toisenlaistakin ahdistusta, nimittäin synnin ahdistusta. Me joudumme huomaamaan, kuinka heikkoja syntisiä vielä olemme. Monesti tämänkin takia Jumala sallii elämäämme kärsimystä. Sillä silloin kun kaikki menee hyvin, on myös helpompaa unohtaa oma syntinsä ja tulla ylpeäksi, silloin on myös helpompaa lakata turvaamasta evankeliumiin. Mutta ahdistusten keskellä monesti

omat synnitkin tulevat selkeänä näkyviin, ja silloin myös evankeliumi kelpaa, kun omatuntomme piinaa niistä pahoista teoista, joita olemme tehneet.

Paavali ei ollut tästäkään ahdistuksesta vapaa, kirjoittaahan hän Roomalaiskirjeessä: ”Sillä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahtoa minussa on, mutta hyvän toteuttamista en itsestäni löydä, sillä sitä hyvää, mitä tahdon, en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, teen. – – Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha on minussa läsnä, sillä sisäisen ihmiseni puolesta iloitsen Jumalan laista, mutta jäsenissäni näen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka on jäsenissäni. Minä kurja ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:18–24) Näin täytyi Paavalinkin huudahtaa, minä kurja ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista.

Näinhän me olemme myös suhteessa syntiimme täysin epätoivoisessa tilanteessa. Emme pääse synnistämme eroon, emme voi syntiämme sovittaa. Olemme täysin kykenemättömiä auttamaan itseämme. Mutta Paavali jatkaakin: ”Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!” (Room. 7:25) Tässä lohdutus löytyy nimenomaan Kristuksesta. Sillä se synnin taakka, jota sinä et jaksa kantaa, jota minä en jaksa

kantaa, sen on Kristus kantanut ristinpuulle. Hän on kärsinyt sen rangaistuksen, joka oli tuleva osaksemme. Hän on ansainnut meille anteeksiantamuksen. Hän on saanut aikaan rauhan. Meillä on rauha Jumalan kanssa. Meidän ei tarvitse pelätä Jumalan vihaa.

Ja niin meillä on Kristuksessa mitä suurin lohdutus. Hän on syntiemme sovitus. Hänessä meillä on armo ja iankaikkinen elämä. Ja kaikki, mikä meitä täällä elämässä kohtaa, kaiken Kristus kääntää ja vaikuttaa niin, että ne ovat meidän iankaikkiseksi parhaaksemme. Kaikkia niitä ahdistuksia ja kärsimyksiä, joita joudumme kohtaamaan, Kristus käyttää meidän parhaaksemme niin, että hän niiden kautta suorastaan varmistaa sen, että me pääsemme iankaikkiseen iloon taivaan kirkkauteen. Niiden kautta hän vahvistaa uskoamme, opettaa meitä luottamaan Jumalaan niin syntihädässämme kuin kaikessa muussakin hädässä, niiden kautta hän aina muistuttaa meitä, kuinka turvamme on Jumalassa, kuinka tarvitsemme Jumalaa, kuinka emme itse pysty itseämme auttamaan. Eikö olekin ihmeellistä, että Kristus käyttää kärsimyksiä ja ahdistuksia niiden omalta osaltaan saattaakseen meidät taivaan riemuun! Olkoon tämä meille lohdutuksena ahdistustemme keskellä.

Niin saamme myös lohdun näistä Paavalin sanoista, jotka hän muutamaa lukua päivän tekstimme

jälkeen kirjoittaa: ”Olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomia, mutta emme toivottomia, vainottuja, mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä, mutta emme tuhottuja. Kannamme aina Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi ilmi kuolevaisessa lihassamme. Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä. Mutta koska meillä on sama uskon Henki, niin kuin kirjoitettu on: ’Uskon, sen tähden puhun’, niin mekin uskomme, ja sen tähden myös puhumme, tietäen, että hän, joka herätti Herran Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa ja asettava esiin yhdessä teidän kanssanne. Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi. Sen tähden emme lannistu, vaan vaikka ulkonainen ihmistemme menehtyykin, sisäinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu. Sillä tämä hetken kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyvät ovat ohimeneviä, mutta näkymättömät iankaikkisia.” (2. Kor. 4:8–18) Aamen.

Dani Puolimatka

Hartaus pääsiäisajalle

HERRA on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Vihreille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten luo hän minut johdattaa. Hän virvoittaa sieluni. Hän kääntää minut vanhurskauden tielle nimensä tähden. Ps. 23:1-3

Kuinka suuri onkaan sinun mieltymyksesi, pyhä Jumala sinun luotujasi kohtaan! Sinä joka olet luonut kaiken näkyvän ja näkymättömän aina kaukaisesta tähtien tomusta suuriin valoihin ja pienimmästä tuhkan osasesta valtaviin lumihuippuihin. Sinä joka olet luonut taivaiden salit ja tarkkaat luomakuntaasi iankaikkisella kaikkitietävyydelläsi ja -näkevyydelläsi. Sinulle eivät ole vieraat menneisyytemme päivät, sinä et kavahda tulevien vuosien taakkaa.

Mutta mitä minä olen sinun kasvojesi edessä? Kuinka olen sinulle kiitokseni osoittanut sinun luotuasi minut; annettuasi minun maistaa elämän lahjaa aina äitini kohdusta asti? Katso, eivät minun silmäni kohonneet sinun puoleesi, kun ne avasin ensi kerran. Eivät ne etsineet lahjan antajan rakastavia kasvoja, eivätkä käteni kysyneet kuinka hänen palvelustaan voisivat jakaa, vaan itseäni käännyn minä katselemaan. Katoavan tuhkan muotoon minä ihastuin, ja sen eteen minä tahdoin kerätä aarteeni, minkä sinä hyvin hulluudeksi tiedät.

Kaiken sinä olit minulle valmistanut, vaan kaiken minä sinun kasvoillesi viskasin. Yhdessä esivanhempieni kanssa kaadoin maahan osallisuuden Sinuun, Elämän lähteeseen, ja tahdoin löytää elämän itsessäni, mikä tulikin minulle kuolemaksi. Kaikesta tästä et sinä olisi vanhurskaudessa väärin tuominnut, jos kunniasi kuninkaalliselta valtaistuimelta olisit minut kietonut omahurskauteni lyijykahleisiin ja tuominnut iankaikkisen kadotuksen liekkeihin. Sillä ääretön on minun syyllisyyteni ja jumalattomuuteni vailla rantaa.

Mutta et sinä, pyhä ja iankaikkinen Vanhurskaus, tahdo jumalattoman kuolemaa. Et sinä istunut valtaistuimellesi vihasi puhtaassa liekissä minua tuomitsemaan, vaan otit palvelijan vaatimattoman muodon. Laskit vihasi valtikan ja otit kantaaksesi paimenen sauvan, jolla sinä tahdoit etsiä minua, vikuripäätä karitsaa. Sinä laskeuduit alas orjan muodossa ja ojensit rakastavan kätesi irrottamaan minut synnin ohdakkeista, joiden syliin minä itse-

ni olin sotkenut. Suurella tuskalla sinä nuo rautaokaiden pistot puolestani otit vastaan ruumiissasi. Ei näet riittänyt, että minun syntini kuorma sinun viattoman selkäsi, ja itsekkäät epähurskaat ajatukseni sinun pyhän pääsi auki repivät. Vielä tahtoit antaa minun kaikkien syntisten teitteni syyn puhkaista sinun rauhalle alttiit jalkasi ja väkivaltaisten käsieni lävistää sinun parantavat kämmenesi kiinni ristinpuuhun.

Mutta kaikessa sinä tahtoit minun jumalattomuuteni ottaa itsesi päälle. Mistä siis kumpuavat kaikki pahat ajatukset, aviorikokset, haureudet, murhat, kuin langenneesta ihmissydämeistä? Mistä kaikki varkaudet, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaus, kateus, jumalanpilkka, ylpeys ja jumalattomuus? Sinun oman sydämesi, jossa asuu vanhurskaus, rakkaus, hyvyys, pyhyys ja hyvät teot, sinä kaikkein rakastetuin, Jumalan Poika, uhrasit lävistettäväksi tuomion ja kuoleman keihäällä, että sinä pyhän evankeliumin sanalla, tuolla Pyhän Henkesi kaksiteräisellä Elämän miekalla lävistäisit pimeän sydämeni kivikuoren luodaksesi sen kokonaan uudeksi sinun vanhurskautesi asuinsijaksi.

Näin sinä pyhitit ristin paimensauvaksesi, jolla sinä etsit ja kokoat kadonneet lampaasi maailman erämaasta sinun vihreille niityillesi. Kylkihaavastasi vuotavat virvoituksen vedet ja sovituksen veri, jotka ristiä luona ovat minulle avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan. Näin sinä vanhurskautat minut. Sinä puuet minut pyhän kasteesi tahrattomaan vaatteeseen, sinä pyhität minut ruumiisi ja veresi pyhällä aterialla. Sinä nostat ristin voitonmerkiksi ja osoitat minulle vanhurskauden tien, jota saan kulkea. Sinä valmistat minulle kapean ja kaidan tien. Silti sinä et ole sellainen paimen, joka lähettää lampaansa yksin korpeen petojen vainottavaksi, vaan minä saan kulkea sinun askelissasi. Sinun nimesi on minun päälläni, sillä sinun nimesi on sinun vanhurskautesi. Sinä olet istunut kirkkautesi valtaistuimelle. Sinä olet ottanut käteesi valtikkasi tuomitaksesi. Kun minä nyt saavun sinun eteesi, en minä tahdo tuoda eteesi muuta vanhurskautta, kuin minkä löydän naulanhaavoista sinun ruumiissasi. Sinun pyhä elämäsi minun saastaisen elämäni edestä. Oi sydän, herää jo kiittämään! Oi rakas Vapahtaja, Hyvä Paimeneni, sinussa ei minulta mitään puutu.

Amen.

Markus Mäkinen

Helatorstain hartaus

Helatorstain tuttuja raamatuntekstejä ovat Apostolien tekojen ensimmäisen luvun sekä Markuksen ja Luukkaan evankeliumin lopun kuvaukset Jeesuksen taivaaseenastumisesta. Joku muistaa ehkä myös päivän psalmitekstejä. Mutta myös Ilmestyskirja kuvaa vertauskuvallisesti Kristuksen taivaaseenastumisen. Sen luvussa 12 on näky, jossa auringolla vaatetettu vaimo synnyttää poikalapsen, joka temmataan taivaaseen. Taivaassa syttyy sota, ja lohikäärme eli saatana enkeleineen heitetään sieltä ulos. Tätä seuraa kiitos Jumalalle sen johdosta, että ”meidän veljimme syyttäjä, joka yötä päivää syytti heitä Jumalamme edessä, on heitetty ulos.” (Ilm. 12:10)

Jeesuksen taivaaseenastuminen muistuttaa, ettei syyttäjällä ole siellä sijaa. Jumalan edessä saatanalla ei ole enää oikeutta vaatia meille rangaistusta synneistämme. Jeesus on mennyt Isän luo sovittajanamme. Nyt meillä on puolustaja Isän luona, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien. (1 Joh. 2:1) Syytös on vaihtunut puolustukseen, ja näin meitä ei Jumalan edessä tuomita synneistämme.

Heprealaiskirjeessä sama asia ilmaistaan niin, että Jeesus meni ylipappina taivaalliseen kaikkeinpyhimpään ja vei uhriverensä sinne. Vanhan testamentin seremonialain mukaan ylipappi meni kerran vuodessa ilmestysmajan kaikkeinpyhimpään uhrin verta mukanaan tuottaakseen kansalle sovituksen. Se oli esikuva Jeesuksesta, joka antoi uhriksi itsensä. Hän ”on yhdellä uhrilla iäksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.” (Hepr. 10:14) Niin ”me olemme pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan.” (Hepr. 10:10)

Kristuksen taivaaseen astuminen kertoo siis siitä, ettei pelastuksestamme puutu mitään. Kaikki oli valmista maan päällä. Palaamalla Isän luo Jumalan Poika osoittaa, että on täyttänyt kaiken sen, mitä Isä lähetti hänet tekemään. Maailman pelastamisen suuri työ on saatettu loppuun. Nyt on aika viedä sanoma siitä koko maailmalle.

Jeesus lupasi opetuslapsilleen, että hän lähettäisi heille Pyhän Hengen mentyään Isän luo. Helluntaina Hengen voima sitten laskeutui heidän päälleen, niin että he saivat voiman saarnata evankeliumia. Kristuksen taivaaseenastuminen suuntaa katset jo kohti Kirkon suurta lähetystehtävää maailmassa. Miten sinä olet siinä mukana? Saamme alkaa työhön iloiten, koska Jeesus on luvannut olla kanssamme. Jeesuksen astuminen ylös Isän oikealle kädelle merkitsee, että hän on nyt jumalallisessa kaikkivaltiuudessaan läsnä kaikkialla. Jeesus ei siis ole mennyt pois, vaan on yhä Kirkkonsa luona. Vapaana synnin syytöksistä ja Herramme läsnäolossa voimme kulkea rohkeasti eteenpäin.

Vesa Hautala

Helluntain hartaus

Vähä katekismus opettaa Pyhän Hengen työstä: ”Tässä kristikunnassa hän joka päivä runsain määrin antaa minulle ja kaikille uskoville kaikki synnit anteeksi, ja herättää viimeisenä päivänä minut ja kaikki kuolleet sekä antaa minulle ja kaikille Kristukseen uskoville iankaikkisen elämän.” Pyhän Hengen virka on siis kirkastaa Kristusta syntiselle, toisin sanoen tuoda Vapahtajan ansio uskossa omistettavaksi.

Pyhän Hengen tehtävä antaa syvyyttä ajatella sitä, kuinka suuresta asiasta ensimmäisenä helluntaina oli kysymys. Pakanat, suurelta osin Jumalan sanan vaikutuksen ulkopuolella kasvaneet henkilöt, saivat kuulla omalla kielellään julistettavan evankeliumia Jeesuksesta. Se ei ollut mikä tahansa kertomus, vaan Jumalan ilmoitus siitä, että Jumalan Poika on kärsinyt ja kuollut myös heidän puolestaan. Syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä kuuluvat heillekin.

Helluntain tapahtumat osoittavat myös sen, että evankeliumi Jeesuksesta on koko Raamatun keskus. Helluntaisaarnassaan apostoli Pietari viittasi Vanhaan testamenttiin ja sen lupauksiin. Kaiken ytimenä ja päämääränä oli se, että Jumala lähetti Poikansa kärsimään ja kuolemaan syntien sovituksiksi, ja hän nousi kuolleista avaten näin uskoville tien iankaikkiseen elämään. Tämä evankeliumi lyhyesti saarnattiin. Se oli Pyhän Hengen saarna, johon perustuvan uskon myötä kolmetuhatta ihmistä sai Pyhän Hengen, ja heidät kastettiin.

Pyhä Henki ohjaa siis uskomaan Kristukseen Vapahtajana. Kyseessä ei ole mikään uusi ilmoitus, vaan Jumalan ilmoittama yksi ainoa iankaikkinen evankeliumi syntisten pelastukseksi. Helluntain tapahtumat ohjaavat myös ymmärtämään Raamattua sen keskuksessa käsin. Apostoli Pietari osoitti, että Vanha testamentti ennusti juuri Kristuksesta. Myös tuo tapahtuma, Pyhän Hengen vuodattaminen ja siitä alkava evankeliumin leviäminen koko maailmaan oli ennustettu. Kun apostolit pitivät kiinni koko Vanhan testamentin erehtymättömyydestä ja arvosta ja sen avulla osoittivat Kristuksen Kirjoitusten täyttymykseksi, he näyttivät todeksi sen, että koko Raamatun tarkoitus on uskon syntyminen Vapahtajaan ja ihmisen pelastuminen iankaikkiseen elämään.

Pyhän Hengen opetus on muuttumaton. Apostolinen evankeliumi on Jumalan varjeluksesta säilynyt ja tullut halki sukupolvien meidänkin sie-lujemme aarteeksi. Helluntain oikea ilon aihe on Jumalan armo Kristuksessa ja kiitollisuus Jumalalle siitä, että hän on säilyttänyt sanansa ja aina säilyttää sen omiensa turvana.

LAPSILLE Kolmisiin keinuilla

Yöllä jäätynyt tien pinta ratisi valittaen joka askeleen alla. Oli aikainen aamu ja Eevi oli tavallista aiemmin koulutiellä, mutta häntä ei väsyttänyt enää lainkaan. Kirpeä pakkassää oli karistanut viimeisetkin unihiekat silmistä. Eevi oli herännyt ajoissa, että ehtisi valmistella vielä ylimääräisen tyhjän maitopurkin kouluun vietäväksi. Jokaisen oppilaan piti tuoda omansa, mutta Eevi halusi aina tuoda toisenkin, sillä isossa luokassa oli usein joku, jolta purkki oli jäänyt kotiin. Opettajakaan ei katsonut pahalla tätä Eevin laupeudentyötä. Sitä paitsi heidän perheessään kului maitoa niin paljon, että Eevin mielestä hän olisi voinut tuoda viikon aikana purkit koko luokalle. Oli taas aika kylvää rairuohot pääsiäiskoristeeksi. Eevin luokka teki niin joka vuosi. Ennen kylvöä oppilaat saivat koristella kasvualustoina käyttämät purkkinsa. Samalla käynnistyi äänetön, mutta jännittävä kilpailu siitä, kenen purkissa siemenet alkaisivat itää ensimmäiseksi.

Opettaja oli kertonut ympäristöopin tunnilla, että rairuoho tunnetaan myös nimellä luste. Nimi oli Eeville tuttu pyhäkoulusta. Raamatussa on Jeesuksen vertaus, jossa hän vertaa lusteeseen niitä ihmisiä, jotka eivät usko Jeesukseen. Isä oli kuitenkin opettanut, että lusteen kylväminen koristeeksi on ihan eri asia. Jeesus opettaa uskosta ja epäuskosta, ei kasvinviljelystä. Eeviä hymyilytti, kun hän muisti nuo sanat.

Koulun pihaan kääntyessä Eevi huomasi, että hän ei ollut ainoa aamuvirkku. Rengaskeinussa istui toinen tyttö. Se oli Linda Eevin rinnakkaisluokalta. Lindan koti oli ihan Eevin kodin lähellä, mutta jostain syystä he eivät olleet juurikaan leikkineet yhdessä. Linda nosti katseensa, kun kuuli Eevin tervehdyksen, mutta hymyn häive katosi pian ja tytön katse painui takaisin kengänkärkiin. Aluksi Eevi epäili kehtaisiko hän jutella Lindan kanssa, mutta sitten hän muisti miten monesti opettaja oli rohkaissut olemaan kaikkien kanssa. "Säkin olet jo täällä", Eevi sanoi ja istui viereiseen renkaaseen. "Joo", kuului vaisu vastaus. "Onko sulla paha mieli", Eevi kysyi hetken päästä. Linda oli ensin hiljaa, mutta sanoi sitten: "Mulla on ikävä mun Ukkia, joka kuoli viikonloppuna." "Anteeksi", sanoi

LAPSILLE

Eevi ensin, ja korjasi sitten: "Olen pahoillani." Muuta hän ei suustaan saanut sanottuakaan, mutta se taisi riittää Lindalle, joka jatkoikin puhumista: "Me tehtiin Ukin kanssa aina kaikenlaista. Pelattiin pelejä ja luettiin. Joskus Ukki ja Mummo vei meitä tosi hauskoihinkin paikkoihin, mutta yleensä me vain oltiin." Eevi kuunteli, eikä tiennyt mitä sanoa. Hän ei ollut aiemmin puhunut kavereiden kanssa kuolemasta ja surusta. Tai kyllä oli, mutta ei tällä tavalla. Mikään sana ei tuntunut oikealta. Sitten hän muisti, että kirkossa rukoillaan aina kaikkien murheellistenkin puolesta. Eevi risti kädet hiljaa polviensa välissä ja rukoili mielessään: "Auta Jeesus Lindaa. Ja Lindan Mummoa – ja Ukkia." Eevi ei tiennyt, voiko kuolleelle pyytää apua, mutta hän ajatteli että Jeesus tietää paremmin.

"Rukoiletko sä?" Lindan kysymys hätkäytti Eevin ajatuksestaan. "Joo..." Eevi vastasi miettien, miten Linda oli huomannut ja mitä hän sanoisi. Linda kuitenkin jatkoi: "Ukkikin rukoili aina iltaisin ja aamulla. Ukki kävi kirkossakin ja mä sain mennä mukaan jouluna ja pääsiäisenä. Tänä pääsiäisenä me ei mennä..." Kyyneleet nousivat Lindan silmiin. "Sun ukki kuitenkin uskoi Jeesukseen?", Eevi kysyi. "Uskoi, siksi me välillä luettiin Raamattuakin." "Mun isä sanoo, että silläkin on välillä ikävä omaa isäänsä, "Eevi sanoi, "mutta että kuolema on uskovalle vain uni, josta Jeesus herättää ikuisen elämään." "Herättääkö Jeesus mun Ukinkin?", Linda ihmetteli? "Kyllä, ja sinutkin, kun uskot Jeesukseen." Linda oli taas hiljaa, mutta ei enää itkenyt. "Ukki sanoi, että taivaassa nähdään. Mutta mistä tietää, että se on totta?" Eevi mietti, ja sanoi sitten: "Jeesus kuoli ristillä meidän puolesta ja nousi kuolleista pääsiäisenä. Ei hän tehnyt sitä itsensä vuoksi, vaan meidän."

Tytöt istuivat pitkään hiljaa. Muitakin lapsia oli jo alkanut saapua koulun pihaan. "Aikooko teidän luokka kasvattaa rairuohoa?", Eevi kysyi. "Joo. Mun ruoho alkaa kai kohta jo itää." Linda hymyili ja katsoi Eeviä: "Kiitos, kun tulit juttelemaan, Eevi." Eevi hymyili takaisin, ja pukkasi alkuvauhdit keinulla. Linda teki saman perässä. Eevi mietti, miten hän oli osannut vastata Lindalle, mutta sitten hän muisti: rukous. Oliko Jeesus auttanut Lindaa hänen kauttaan? Vauhti kiihtyi pian. Eevin olo oli kevyt ja helpottunut. Pakkasilma puri tyttöjä poskipäihin. Heitä alkoi naurattaa: oli tulossa hieno päivä Jeesuksen kanssa!

Markus Mäkinen

"Mutta viikon ensimmäisenä päivänä he ja eräitä muita naisia tuli hyvin varhain haudalle tuoden mukanaan valmistamansa hyvänhajuiset yrtit. He huomasivat kiven vieritetyksi pois haudalta. He menivät sisälle, mutta eivät löytäneet Herran Jeesuksen ruumista. Tapahtui, että kun he olivat tästä ymmällä, katso, kaksi miestä seisoivat heidän edessään säteilevissä vaatteissa. He pelästyivät ja kumartuivat kasvoilleen maahan. Miehet sanoivat heille: "Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa, sanoen: 'Ihmisen Poika pitää antaa syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulita ja kolmantena päivänä hän on nouseva ylös.'" He muistivat hänen sanansa. Ja he palasivat haudalta ja ilmoittivat tämän kaiken niille yhdelletoista ja kaikille muille. Ne, jotka kertoivat tämän apostoleille, olivat Maria Magdaleena, Johanna ja Maria, Jaakobin äiti, sekä muut naiset heidän kanssaan. Mutta näiden puheet näyttivät heistä turhilta, eivätkä he uskoneet heitä. Mutta Pietari nousi, juoksi haudalle ja kun hän kurkisti sisään, hän näki siellä olevan ainoastaan käärinliinat. Hän meni pois ihmetellen mielessään, mitä oli tapahtunut." Luuk. 24:1-12

Tyhjä hauta

*Aamuin aamu kirkas, valkee:
Herran hauta tyhjä on!
Vankilamme vallit halkee,
Jeesus nousi elohon.
Nyt on valon suuri voitto,
nyt on ikipäivän koitto.*

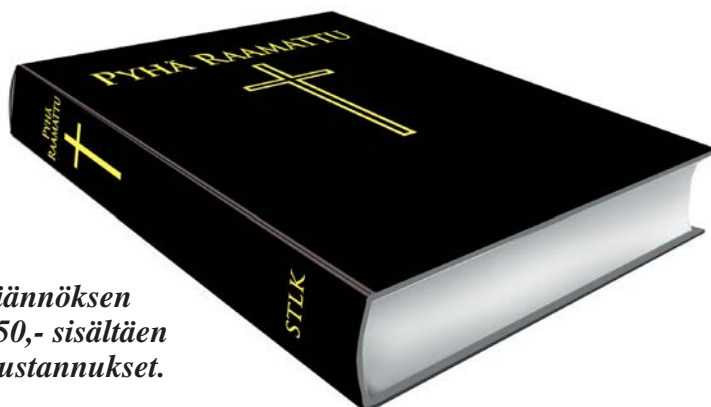
*Synti missä on nyt turmas,
orjanpalkkas hirmuinen?
Kristuksessa sait sä surmas,
vaipui voimas verehen.
Nousi Jeesus, elämämme,
meidät päästi synneistämme.*

*Missä, laki, on nyt voimas
syöstä kadotuksehen?
Kaikki syytökses ja soimas
lankes päälle Kristuksen.
Hän on noussut, sijaisemme,
Hän on vanhurskautemme.*

*Haavojesi purppuroima
meillä myös on ristintie.
Ylösousemukses voima
voittoon taisteluissa vie.
Niin Sä, Jeesus, meitä kannan,
voitossasi voitto anna.*

*Armolahjoistasi näistä
Sulle Jeesus kiitos soi.
Herran suurta pääsiäistä
uskovaises viettää voi.
Kiitos, elon Ruhtinaamme!
Hallelujaa, Kuninkaamme!*

*Sanoittaja:
G. A. Aho (1897-1973)*

***Uuden käännöksen
hinta on 50,- sisältäen
toimituskustannukset.***

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen kirkko julkaisi 4. marraskuuta 2017 uuden raamatunkäännöksen uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlassa Lahdessa.

Käännös saattaa Raamatun sujuvalle suomenkielelle kristikunnan ikaikaista uskoa kunnioittaen. Käännöksen ohjaava periaate on Raamatun kunnioittaminen Jumalan sanana, ja se perustuu mahdollisimman tarkasti alkutekstiin. Tässä käännöksessä Raamattu ymmärretään kokonaisuutena, joka opettaa samaa totuutta ja kaikki kirkastaa Kristusta. Käännös on Kristus-keskeinen ja tuo esiin syntisen vanhurskauttamisen Kristuksen tähden Raamatun pääoppina. Otsikoissa tuodaan näkyviin Kristus-lupauksia jo Vanhassa testamentissa, niin että alusta lähtien lukijalle tulee selväksi Vapahtajan sukulinja, luvattu syntien sovitus ja Messias-usko.

Raamattu on Pyhän Hengen inspiroima Jumalan sana. Tämä periaate on ohjannut käännösprosessin jokaista vaihetta. Raamattu on Jumalan ilmoituksena opillisesti yhtenäinen. Tämän johdosta periaatteena on, ettei mitään kohtaa Raamatussa voi kääntää vastoin opillisiä totuuksia, jotka on ilmaistu selvissä raamatunkohdissa

Käännös on sanatarkempi kuin vuoden 1992 kirkkoraamattu. Käännettävän tekstin ajatus on pyritty välittämään suomen kielelle tinkimättä sen sanavalinnoista, mikäli tämä on ollut ymmärrettävästi mahdollista. Käännös siis välttää sellaista dynaamisuutta, joka etäännyy alkutekstistä. Selittävä aines on esipuheissa, väliotsikoissa ja alaviitteissä. Samaan aikaan on kuitenkin vältetty mekaanisuutta, joka ei kuulu kielen luonteeseen, ja myös pyritty sujuvaan suomenkieleen.

"Rauha teille"

Pastori teol. tri Markku Särelan saarnakirjasarja sisältää useita saarnoja kirkkovuoden pyhäpäiville. Saarnojen keskuksena on evankeliumi. Kirjat tarjoavat monipuolista opetusta ja vahvistavat luottamusta Jumalan armoon. Jokaisessa kirjassa on 480 sivua.

4 kirjan sarja yhteishintaan:
Kirjamyynnistä tai pastoreilta!

30,-
(+toimituskulut)

Kirjamyynnistä vastaa pastori Närhi lukuun ottamatta raamatunkäännöstä, jota voi tilata olemalla yhteydessä Seppo Säreleen, seppo.sarela@luterilainen.com - puh. 045 1458600

Tilaaajien huomioon

Vuoden 2018 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Sen voi maksaa suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua.
Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, Luterilaisen toimitus. Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09
Säästämme näin laskutuskuluja. Kiitoksia paljon!

Pääsiäisjuhla

Lahden kirkossa 1.4.2018

Rajakatu 7, 15100 Lahti

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus

12.15 Lounas (10€hlö, lapset 0€)

13.45 Päiväjuhla:

Hartaus

Opetuspuhe: Ylösnousemus antaa merkityksellisyyden

Opetuspuhe: Ylösnousemus antaa ilon

Päätösrukous

Lisäksi Siionin kanteleen lauluja ja musiikkia

Kahvit

Sydämellisesti tervetuloa!

Runsaasti aineistoa pyhäkoulun opettajille

Vanhasta testamentista ja Uudesta testamentista

UT, osa 1: Jeesus

UT, osa 2: Lisää Jeesuksen opetuksia

UT, osa 3: Jeesus meidän edestämme

UT, osa 4: Apostolien teot

VT, osa 1: Luominen - Joosef

VT, osa 2: Mooses - tuomarien aika

VT, osa 3: Saul - Elia

VT, osa 4: Babyloniaan ja takaisin

<http://www.luterilainen.com/fi/pyhäkoulun-opettajille>

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, *jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11. HPE 15.4., 29.4., 13.5., 27.5., 10.6. ja 24.6. Huom! Ei jumalanpalvelusta 1.4. *Raamattutunti*: su 25.3., 8.4. 22.4., 6.5., 20.5. ja 3.6. *Pyhäkoulu*: 18.3. ja 22.4. klo 10. *Kiirastorstain ehtoollinen* 29.3. klo 19.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* (HPE) klo 15: 29.3. klo 18 (kiirastorstai), 15.4., 29.4., 6.5., 20.5. *Raamattutunti ja pyhäkoulu* (paikka vaihtelee, kysy Dani Puolimatka lisätietoja): 8.4., 22.4., 13.5., 27.5.

Joensuu/Kontiolahti, su 8.4., 29.4., 13.5. ja 10.6 *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.

Jyväskylä, Ansaritie 5 A 21, *jumalanpalvelus* su 25.3.(HPE), 8.4., 22.4.(HPE), 6.5. ja 20.5.(HPE), 3.6. (HPE), 1.7. (HPE), klo 16

Kokkola, pe 30.3., 20.4., to 3.5. ja pe 1.6 *jumalanpalvelus* (HPE) klo 18.30.

Kyyjärvi, pe 30.3. ja 1.6. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7, *jumalanpalvelus* (HPE) sunnuntaisin klo 16. *Raamattutunti* to 5.4., 19.4, 3.5., 17.5. ja 31.5. klo 18. *Jeesuksen kuolinhetken hartaus* 30.3. klo 15. Huom! Ei jumalanpalvelusta 25.3., 27.5. ja 17.6. *Pääsiäisjuhla* 1.4. klo 11 alkaen.

Pori, *jumalanpalvelus* (HPE) Marttala (Valtakatu 7) klo 16: su 6.5. Huom! Jumalanpalvelus 8.4. peruttu.

Tampere, *jumalanpalvelus* Marttalassa Hämeenpuisto 39A. Joka sunnuntai klo 11. HPE pääsääntöisesti kuukauden 2. ja 4. sunnuntai. Huom! 25.3. ja 1.4. ei ole tilaisuutta. *Raamattutunti* ti 10.4. ja 8.5. klo 18:30. Pääkirjasto

Metso, Kanerva-sali. *Nuorten aikuisten ilta* ke 28.3., 25.4. ja 23.5. klo 18:30. Monitoimitalo 13, 5 krs. Vintti. Satakunnankatu 13. Lisäksi koti-iltoja, lisätietoja Vesa Hautalalta.

Siitamaaja, *Talvileiri* 23.–25.3. *Jumalanpalvelus* (HPE) 25.3. klo 11 jonka jälkeen Tampereen seurakunnan vuosikokous. *Nuortenpäivät* 25.–27.5.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12, *jumalanpalvelus* (HPE) la 7.4. klo 15. *Helatorstain juhla* 10.5. klo 11 Huom! 7.4. HPE peruttu.

Tyrnävä, pe 4.5. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja la 31.3., 21.4., 5.5. ja 2.6. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 11.

Äänekoski, su 22.4. *jumalanpalvelus* (HPE) klo 14.

Pastori Mika Bergman Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.

Puh. 040 865 0372.

mika.bergman@luterilainen.com

Pastori Edward Brockwell Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Kullervonkatu 1-3 D 95, 33100 Tampere, Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen Silta-voudintie 1 B 16, 00640 Helsinki. Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Hilpi Kummilan tie 16 A 10 13200 Hämeenlinna. Puh. 044 080 2861. dani.puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

Sisälllys:

Kristittyjen voitonvirsi, Martti Luther.....	42
Missä mieli? MB.....	43
Ilman pääsiäistä ei ole kristinuskoa, DP.....	45
Uskomme perustuu Kristuksen todelliseen ylösnousemukseen, KN.....	46
Vanhan testamentin todistus Kristuksen ylösnousemuksesta, MB.....	47
Yleinen vanhurskauttaminen ja pääsiäisaamu, DP.....	49
Mitä tarkoittaa se, että Jeesus asetettiin Herraksi ja Kristukseksi? DP....	50
Psalmi 110 Uudessa testamentissa, VH.....	51
"Kuinka päästä taivaaseen?" – ei ehkäpä paras mahdollinen kysymys, MB.	53
Sama voima, joka herätti Kristuksen kuolleista vaikuttaa meissä, EB.....	54
Ylösnousemus: kuoleman yli ulottuvan toivon lähde, KN.....	57
Kaikkien ruumiin ylösnousemusperustavana opinkohtana, KN.....	58
Poissa mutta läsnä, VH.....	59
Kristuksen ylösnousemus osoittaa, että ruumiillinen todellisuus on hyvä, DP.....	61
Lohdutus Kristuksessa, DP.....	62
Hartaus pääsiäisajalle, MM.....	68
Helatorstain hartaus, VH.....	70
Helluntain hartaus, KN.....	71
Lapsille - Kolmisin keinulla, MM.....	72
Luuk. 24:1–12.....	74
Tyhjä hauta, GAA.....	75
Ilmoituksia ja kirjoja.....	76
Toimintatietoja.....	78-79
Kansi: Kristuksen esimerkki, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilauhinta 2017: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.
Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: johanna.hautala@
luterilainen.com puh 044-296 5767. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset
voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com